

a jde proto o nárok soukromoprávní. Této povahy nepozbývá dotyčný nárok tím, že žalobce poskytl žalovanému zápůjčku z peněz obce jím spravovaných a k účelům provozu obecní cihelny, jejíž správcem byl žalovaný, neboť tím nenabylo žalobcovo jednání rázu veřejnoprávního, an tvrdí, že nejednal ve své funkci jako pokladník obce, nýbrž vlastním jménem a na vlastní zodpovědnost a že žalovaný podle vlastních údajů potřeboval peníze na provoz obecní cihelny. Ze žalobcovy zmínky v žalobě, že mu obec postoupila případné nároky na náhradu škody proti žalovanému, ještě nevysvítá, že žalobce uplatňuje proti žalovanému tento postoupený nárok. Stěžovatel sice popírá správnost žalobcova tvrzení, že jednal vlastním jménem a na vlastní zodpovědnost a namítá, že mu žalobce vyplatil peníze jako pokladník obce pro obecní cihelnu, již žalovaný spravoval. Než touto námitkou nebyl by vyloučen pořad práva pro žalobní nárok, zakládající se na zápůjčce podle § 983 obč. zák., kterou žalobce žalovanému poskytl soukromě; kdyby byla uznána dotyčná námitka za opodstatněnou, mělo by to jen ten důsledek, že by žaloba založená na soukromoprávním titulu jako neodůvodněná musela býti zamítnuta.

Čís. 12724.

Projevila-li hlavní strana, že se podrobuje rozsudku odvolacího soudu, pozbylo účinnosti dovolání podané vedlejším intervenientem, jenž nebyl stranou ve sporu ani vedlejším intervenientem s právy nerozlučného spolčníka ve sporu.

Učinila-li hlavní strana prohlášení o bezpředmětnosti dovolání teprve po podání dovolací odpovědi, jest povinna nahraditi odpůrci náklady dovolacího řízení.

(Rozh. ze dne 24. června 1933, Rv II 527/33.)

Vedlejší intervenientka, které byl žalobcem opovězen spor doručením stejnopisu žaloby, přistoupila ke sporu a účastnila se jednání, počínajíc prvním rokem. V této vlastnosti podala proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu první stolice, zamítající žalobu, dovolání dne 5. ledna 1933. Žalobce podáním došlým na soud dne 20. února 1933 č. j. Ck I 60/32-17 prohlásil, že se tento opravný prostředek stal proti jeho vůli, že mu odporuje a žádá, by byl pokládán za bezpředmětný.

Nejvyšší soud se usnesl, že s rozhodnutí o dovolání vedlejší intervenientky schází a uložil žalobci, by nahradil žalovanému útraty dovolací odpovědi.

Důvody:

Ve smyslu § 19 c. ř. s. má sice vedlejší intervenient právo, by na podporu hlavní strany uplatňoval útočné a obranné prostředky, nabízel důkazy a předsebral všechny jinaké procesní úkony, tedy i, by po-

dával opravné prostředky, avšak tyto procesní úkony mají pro hlavní stranu právní účinnost jen potud, pokud neodporují jejímu vlastnímu procesnímu jednání (rozh. čís. 3355, 3969, 2895, 5622 sb. n. s.). Z prohlášení žalobce jako hlavní strany, obsaženého v jeho podání jasně plyne, že se podrobuje rozsudku odvolacího soudu, tudíž, že se vzdává dodatečně i opravného prostředku, podaného vedlejší intervenientkou ve smyslu §§ 484, 513 c. ř. s. Tímto projevem vůle procesní strany pozbylo účinnosti dovolání, podané vedlejší intervenientkou, jež nebyla stranou ve sporu ani vedlejší intervenientkou s právy nerozlučného společníka ve sporu, nýbrž jen pouhou pomocnicí žalobce: v opačném případě by tu byl rozpor s procesním úkonem hlavní strany a tedy úkon pro hlavní stranu právně bezúčinný (poslední věta prvního odstavce § 19 c. ř. s., rozh. 6786 sb. n. s.). Dovolání bylo sice v době podání přípustné, avšak stalo se dodatečným prohlášením hlavní strany bezpředmětným, a proto schází s jeho vyřízení. Výrok o útratách spočívá na předpisech §§ 41 a 50 c. ř. s. a bylo je uložiti žalobci, poněvadž teprve po podané dovolací odpovědi učinil prohlášení o bezpředmětnosti dovolání.

Čís. 12725.

Zápisy nabyté pravoplatně proti vydražiteli nejsou poznámkou uděleného příklepu dotčeny.

(Rozh. ze dne 26. června 1933, R II 231/33.)

Usnesením ze dne 16. listopadu 1932 byl povolen vklad exekučního zástavního práva k vydobytí směnečné pohledávky firmy Č. proti vydražitelce na vydražené nemovitosti. Usnesení toto nabylo moci práva. Teprve usnesením ze dne 13. ledna 1933 bylo na základě udělení příklepu vloženo na vydražené nemovitosti vlastnické právo pro vydražitelku a zároveň byl povolen výmaz exekučního zástavního práva. Rekursní soud k rekursu firmy Č. zamítl žádost vydražitelky, by byl povolen výmaz exekučního zástavního práva. Důvody: Usnesením soudu první stolice ze dne 16. listopadu 1932 povolen byl vklad exekučního práva zástavního proti vydražitelce pro pohledávku firmy Č. ze směnečného platebního příkazu. Otázkou, zda vklad práva zástavního byl přípustný proti vydražitelce, ana nemovitost byla tehda ještě zapsána do vlastnictví exekutů, nelze se rekursnímu soudu obíratí, neboť usnesení, kterým vklad práva zástavního proti vydražitelce byl povolen, vešlo již v moc práva. Jest proto s tímto stavem již nyní počítati. Napadeným usnesením ze dne 13. ledna 1933 povolen byl k žádosti vydražitelky vklad práva vlastnického pro vydražitelku, výmaz poznámek k dražebnímu řízení se vztahujících a posléze výmaz různých práv a břemen, mezi jiným i výmaz práva zástavního váznoucího ze směnečného platebního příkazu ze dne 1. července 1932 pro firmu Č. Povoliv výmaz práva zástavního zapsaného pro pohledávku firmy Č. soud první stolice pochybil. Podle § 72 zákona ze dne 25. července 1871